

Het wetsvoorstel “Regeling Participatiewet, IOAW en IOAZ in balans”, zou een verbeterde regeldruk en inkomsten wisseling moeten creëren voor de cliënten binnen deze desbetreffende regelingen. Wie de 209 pagina’s aan regelingen doorneemt, komt tot de schrikbarende conclusie dat het tegendeel waar is. (zie hiervoor eveneens de reacties van de andere deelnemers aan de internetconsultatie)

Er wordt o.a. geconstateerd dat de oudere werkeloze meer moeite heeft om weer in het arbeidsproces te worden toegelaten. Desondanks dat, worden de maximale bedragen voor de inkomstenvrijlatingen van, degene die werkt en daarnaast een IOAW of IOAZ inkomstenondersteuning heeft, bijna gehalveerd. Zo zal bijvoorbeeld de 25% vrijlating omlaag gaan naar 15 % voor deze inkomsten ondersteuning. Bij een IOAW inkomstenondersteuning zal er niet meer maximaal € 427,02 vrij worden gelaten, maar wordt dit hoogstwaarschijnlijk € 269,00 (bijstandsnorm voor 25%). Echter de tekst is hier vaag over want er wordt geen bedrag genoemd! 15% Tot maximaal € 269,00, betekend dat je een bruto inkomen zou verdienen van € 1793,33. Volgens mij ligt dit mogelijk boven een aantal maximum inkomstenondersteuning?

**Dit is geen stimulans om te gaan werken nu er zoveel meer wordt gekort!
Waarom is er niet voor gekozen om het percentage voor alle inkomstenondersteuning 25% te maken en het maximale bedrag voor vrijlating voor alle inkomstenondersteuning gelijk te trekken met € 427,02 voor meerdere jaren, of zelfs voor onbeperkte tijd?**

Dan pas trek je maatregelen gelijk, dan pas versimpel je alles en creëer je een stimulans om uit te stromen!

Nu wordt er weer stiekem gekort en geknepen.

Als er Gemeentes zijn die de regeling verkeerd toepassen of creatief de inkomstenvrijlating nog verder knippen door niet alle inkomsten binnen de vrijlating mee te nemen, dan lijdt de ontvanger van de inkomstenondersteuning een verder financieel nadeel wat geen enkele overheid controleert want er is geen enkel toezicht meer op gemeentes.

Daarnaast staat in het voorstel (blz. 55) “Voorgesteld wordt om voor alle bijstandsgerechtigden tussen de 18 jaar en de AOW gerechtigde leeftijd één bijverdienregeling te introduceren voor de **duur van één jaar**”. Dit is al vaker voorgesteld, maar is nooit gerealiseerd.

Wat borgt dat nu wél een jaar mogelijk gaat zijn?

Het is vooral zorgelijk dat er niets wordt gedaan aan de ongelijkheid wanneer een bijstandsgerechtigde een eigen huis bezit met overwaarde. Hier werd in het verleden volledig aan voorbij gegaan, maar nu nog steeds. Overwaarde moet nog steeds “op worden gegeten” door middel van een privatenlening vanuit de kredietbank. Er wordt een executiewaarde vastgesteld en men krijgt maandelijks een bedrag gelijk aan de bijstandsnorm, tot het bedrag aan overwaarde is opgemaakt. Lees:” maandelijks loopt de schuld aan de kredietbank op met het bedrag aan bijstandsuitkering”.

Het grootste maas in de wet is dat, als de bijstandsgerechtigde werk aangeboden krijgt via bijvoorbeeld het gemeentelijke werkbedrijf of aan het werk wordt gezet op een participatieplaats of andere vorm van re-integratie, voor de bijstandsontvanger met eigen vermogen dit betekend dat hij

Ben Wakker
Ervaringsdeskundige en
content creator

of zij een ondernemer financiert met zijn private lening vanuit de kredietbank. Dit wordt veroorzaakt doordat de ontvangen maandelijkse bijstandsuitkering leidt tot een maandelijkse verhoging van datzelfde bedrag van de persoonlijke lening bij de kredietbank.

Mocht iemand gaan werken via een participatieplaats, dan moet hij alle maanden dat hij een bijstanduitkering heeft ontvangen, terug betalen aan de kredietbank. Zelfs die maanden dat hij/zij met “behoudt van de bijstandsuitkering heeft gewerkt”.

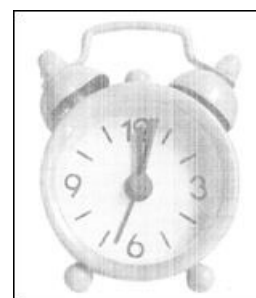
Dit is een sociale ongelijkheid.

Een bijstandsgerechtigde zonder eigen vermogen, stap volledig fris en fruitig de wereld in zonder enige financiële nasleep als hij werk heeft gevonden.

De bijstandsgerechtigden die voorafgaand aan zijn bijstandsperiode hard heeft gewerkt en eigen vermogen heeft opgebouwd, behoudt wél deze financiële last. Daarnaast kan hij niet zelf beschikken over zijn welstandsniveau omdat zijn of haar maandelijks te besteden bedrag de bijstandsnorm is. Zou de bijstandsgerechtigde naar de bank kunnen gaan en een lening krijgen, is hij/zij onafhankelijk en bepaald hij/zij zelf welk bedrag hij/zij maandelijks besteed. Door de aangescherpte AFM regels is dit niet mogelijk omdat er geen aflossingscapaciteit is zonder werk of ander inkomen.

Eveneens wordt nergens toegelicht hoe de inkomstenvrijlating wordt aangepakt binnen de nieuwe wetgeving voor bijstandsgerechtigden die eigen vermogen op moeten eten en daarnaast parttime werken?

Een nog groter gemis is dat nergens uit de vermelde onderzoeken die geleidt hebben tot deze verslechtering van de wet(ten), blijkt dat er is geïnventariseerd wat het effect van een basisinkomen zou kunnen zijn in vergelijk met de geschetste situaties. Jarenlang zijn er verschillende basisinkomens-experimenten, conform artikel 83 Pw (innovatie), door gemeentes uitgevoerd. Wat is hiermee gedaan? Waarom wordt er niet de mogelijkheid geboden om te kiezen voor, of een onvoorwaardelijk basisinkomen, of een van de inkomstenondersteuning? Dat zou een eerste begin kunnen zijn naar een verdere bewustwording dat u op het verkeerde spoor zit.

Ben Wakker

*Ervaringsdeskundige en
content creator*